

TÜRK VERGİ HUKUKUNDA YARGI KARARLARININ KAYNAK NİTELİĞİ

• Hakan EKİNCİ •

Vergi Denetmen Yardımcısı

I - GİRİŞ

Kamu hukuku içerisinde yeralan vergi hukuku, devletle kişiler (gerçek ya da tüzel kişi) arasındaki vergi ilişkilerini düzenleyen bir hukuk dalıdır. Vergi hukuku, mevcut durumu bir başka ifade ile de olanı gösteren vergi mevzuatının aksine, olması gerekenle de ilgilendiğinden kapsam olarak vergi mevzuatından daha geniştir. Bununla birlikte, vergi mevzuatı dediğimiz ve vergi ile ilgili hükümler içeren; anayasa, kanunlar, tüzükler, yönetmelikler ve genel tebliğler vergi hukukunun önemli bir bölümünü oluşturmakta ve vergi hukukuna kaynak teşkil etmektedir.

Türk Vergi Hukuku'nun oluşumuna ve gelişimine katkısı olan, aynı zamanda da kaynak niteliği olan unsurlardan biri de yargı kararlarıdır. Türüne göre yargı kararları ise vergi uygulamalarında yol gösterici nitelikte olabildiği gibi kendilerine zorunlu olarak uyulması gereken hukuk kuralları niteliğinde de olabilmektedir.

Aşağıda, ilk önce Türk Vergi Hukuku'nun genel olarak kaynakları ele alınacak ve daha sonra da bu kaynaklardan yargı kararlarının kaynak niteliği incelenecektir.

II. GENEL OLARAK TÜRK VERGİ HUKUKUNUN KAYNAKLARI

Esas itibarıyla Türk Vergi Hukuku'nun kaynaklarını "Bağlayıcı" ve "Yardımcı" kaynaklar şeklinde ikili bir ayırıma tabi tutabiliriz.

Bu bağlamda olmak üzere, "bağlayıcı (zorunlu)" kaynakları aşağıdaki gibi sıralayabiliriz:

- Anayasa

- Kanunlar
- Uluslararası Vergi Anlaşmaları
- Kanun Hükmünde Kararnameler
- Bakanlar Kurulu Kararları
- Anayasa Mahkemesi Kararları
- İçtihadı Birleştirme Kararları
- Tüzük
- Yönetmelik
- Genel Tebliğ
- Özelgeler (Verildiği kişi ya da kurumu bağlar.)
- Genelgeler, Genel Yazılar (Vergi idaresini bağlar.)

Türk Vergi Hukuku'nun "yardımcı" kaynaklarını ise şu şekilde sıralamak mümkündür:

- Diğer Yargı Kararları
- Bilimsel Öğreti
- Örf ve Adet

Yukarıda da görüldüğü üzere, Türk Vergi Hukuku'nda yargı kararlarının hem bağlayıcı hem de yardımcı kaynak niteliği bulunmaktadır.

Vergi hukukunun kaynakları arasında "normlar hiyerarşisi" denilen bir sıralama bulunmaktadır. Bu sıralamada ise en üstte Anayasa yeralmakta olup hiçbir hukuk kuralı ya da yargı kararı Anayasaya aykırı olamaz. Söz konusu hiyerarşi, Anayasadan sonra gelmek üzere kanunlar, tüzükler ve yönetmelikler şeklinde devam etmekte ve yönetmeliklerin tüzüğe, tüzüklerin kanunlara, kanunların da Anayasaya aykırı olamayacağı genel kuralı bulunmaktadır. Bir başka ifade ile normlar hiyerarşisi gereği, hiçbir hukuk ku-

ralı kendinden üstte yeralan hukuk kuralına aykırı olamaz.

III. YARGI KARARLARININ KAYNAK NİTELİĞİ

Türk Vergi Hukuku'na kaynak teşkil eden yargı kararlarını; "Anayasa Mahkemesi Kararları", "İçtihadı Birleştirme Kararları" ve "Diğer Yargı Kararları" olmak üzere üç ana başlık altında toplayabiliriz. Bu doğrultuda olmak üzere, söz konusu yargı kararlarının kaynak niteliği aşağıda sırasıyla ele alınacaktır.

A. Anayasa Mahkemesi Kararları

Anayasanın 148. maddesine göre, Anayasa Mahkemesi kanunların, kanun hükmünde kararnamelerin ve Türkiye Büyük Millet Meclisi İçtüzüğü'nün Anayasaya şekil ve esas bakımından uygunluğunu denetler. (Anayasa değişikliklerini ise sadece şekil bakımından inceler ve denetler.)

Anayasanın 153. maddesinde ise Anayasa Mahkemesi kararlarının kesin olduğu ve yasa- ma, yürütme ve yargı organları ile idare makamlarını, gerçek ve tüzel kişileri bağlayacağı belirtilmiştir. Dolayısıyla da, bu kararların tüm devlet organları ile bütün kişileri bağlayıcı olması ve verilen kararlar sonucunda da yürürlükte olan bir vergi kanununun belirli hükümlerinin iptal edilebilecek olması, Anayasa Mahkemesi kararlarını Türk Vergi Hukuku'nun "bağlayıcı" kaynaklarından biri haline getirmektedir.

Anayasa Mahkemesi kanunların Anayasanın doğrudan vergiye ilişkin 73. maddesine uygunluğunu denetlemekle yetinmeyip, bu kanunların Anayasanın ilkelerine de uygun olup olmadığına bakacaktır.²

Vergi uygulamalarına ilişkin kanunların ve kanun hükmünde kararnamelerin Anayasaya aykırılığının dile getirildiği durumlarda, süzgeç görevi yapan ve "Vergi Ödevi" başlığını taşıyan Anayasanın 73. maddesi ise aşağıdaki gibidir:

" Herkes, kamu giderlerini karşılamak üzere, mali gücüne göre, vergi ödemekle yükümlüdür.

Vergi yükünün adaletli ve dengeli dağılımı, maliye politikasının sosyal amacıdır.

Vergi, resim, harç ve benzeri mali yükümlülükler kanunla konulur, değiştirilir veya kaldırılır.

Vergi, resim, harç ve benzeri mali yükümlülüklerin muaflik, istisnalar ve indirimleriyle oranlarına ilişkin hükümlerinde kanunun belirttiği yukarı ve aşağı sınırlar içinde değişiklik yapmak yetkisi Bakanlar Kuruluna verilebilir."

Vergi hukuku açısından Anayasa Mahkemesi kararlarına esas teşkil eden Anayasanın bir diğer önemli maddesi de 90. maddedir. Söz konusu maddenin beşinci fıkrası hükmü şu şekildedir:

"Usulüne göre yürürlüğe konulmuş milletlerarası antlaşmalar kanun hükmündedir. Bunlar hakkında Anayasaya aykırılık iddiası ile Anayasa Mahkemesine başvurulamaz."

Anayasanın dolaylı da olsa vergi hukuku ile ilgili bir diğer hükmünde (148. maddenin ilk fıkrası) ise; olağanüstü hallerde, sıkıyönetim ve savaş hallerinde çıkarılan kanun hükmünde kararnamelerin şekil ve esas bakımından Anayasaya aykırılığı iddiasıyla, Anayasa Mahkemesinde dava açılmayacağı belirtilmiştir.

Anayasa Mahkemesinin kanunlar ve kanun hükmünde kararnameler üzerindeki denetim yetkisini kullanması, açılacak bir iptal davasına ya da Anayasaya aykırılığın diğer mahkemelerde ileri sürülmesine bağlıdır.

Bu bağlamda olmak üzere, vergi ile ilgili hüküm ifade eden kanun ya da kanun hükmünde kararnamelerin Anayasaya aykırılığı iddiası, açılacak bir iptal davası ya da Anayasaya aykırılığın diğer mahkemelerde ileri sürülmesine bağlı olarak kesinlik kazanacaktır.

Kanunların, Kanun Hükmünde Kararnamelerin, Türkiye Büyük Millet Meclisi İçtüzüğü'nün ve bunların belirli madde ve hükümlerinin şekil ve esas bakımından Anayasaya aykırılığı iddiasıyla Anayasa Mahkemesinde doğrudan doğruya iptal davası açabilme hakkı, Cumhurbaşkanı, iktidar ve anamuhalefet partisi meclis grupları ile Türkiye Büyük Millet Meclisi üye tam sayısının en az beşte biri tutarındaki üyelere aittir.

İktidarda birden fazla siyasi partinin bulunması halinde, iktidar partilerinin dava açma hakkını en fazla üyeye sahip olan parti kullanır. (Anayasa mad. 150)

Anayasa Mahkemesinde doğrudan doğruya iptal davası açma hakkı, iptali istenen kanun, kanun hükmünde kararname veya içtüzüğün Resmi Gazete’de yayımlanmasından başlayarak altmış gün sonra düşer. (Anayasa mad. 151)

Anayasa Mahkemesinin denetim yetkisini kullanmasına yol açan bir diğer uygulama, Anayasaya aykırılığın diğer mahkemelerde ileri sürülmesi olup bu konu Anayasasının 152. maddesinde belirtilmiştir. Buna göre, bir davaya bakmakta olan mahkeme, uygulanacak bir kanun veya kanun hükmünde kararnamenin hükümlerini Anayasaya aykırı görürse veya taraflardan birinin ileri sürdüğü aykırılık iddiasının ciddi olduğu kanısına varırsa, Anayasa Mahkemesinin bu konuda vereceği karara kadar davayı geri bırakır.

Mahkeme, Anayasaya aykırılık iddiasını ciddi görmezse bu iddia, temyiz merciince esas hükmüyle birlikte karara bağlanır. (Anayasa mad. 152/2)

Anayasa Mahkemesi, işin kendisine gelişinden başlamak üzere beş ay içinde kararını verir ve açıklar. Bu süre içinde karar verilmezse, mahkeme davayı yürürlükteki kanun hükümlerine göre sonuçlandırır. Ancak, Anayasa Mahkemesinin kararı, esas hakkındaki karar kesinleşinceye kadar gelirse, mahkeme buna uymak zorunda kalır. (Anayasa mad. 152/3)

Anayasa Mahkemesinin işin esasına girek verdiği red kararının Resmi Gazete’de yayımlanmasından sonra on yıl geçmedikçe, aynı kanun hükmünün Anayasaya aykırılığı iddiasıyla tekrar başvuruda bulunulamaz. (Anayasa mad. 152/4)

Anayasa Mahkemesi bir kanun veya kanun hükmünde kararnamenin tamamını veya bir hükmünü iptal ederken, kanun koyucu gibi

hareketle, yeni bir uygulamaya yol açacak biçimde hüküm tesis edemez. (Anayasa mad. 153/2)

Anayasa Mahkemesinin iptal kararları geriye yürümez. Bu kararlar Resmi Gazete’de yayımlanmakta olup yayım tarihi itibarıyla hüküm ifade etmektedir. Gereken hallerde Anayasa Mahkemesi iptal hükmünün yürürlüğe gireceği tarihi ayrıca kararlaştırabilir. Bu tarih, kararın Resmi Gazete’de yayımlandığı günden başlayarak bir yılı geçemez. (Anayasa mad. 153/3)

B. İçtihadı Birleştirme Kararları

Bir yargı düzeni içindeki yargı yerlerinin kararları ve uygulamaları açısından birliği sağlama görevi, o yargı düzeninin tepesinde yer alan yüksek mahkemeye düşmektedir. Yüksek mahkeme bununla da yetinmez, kendisini oluşturan dairelerin kararları arasında da içtihat birliğini sağlar. Örneğin, bu görev adli yargı alanında Yargıtay, yönetsel yargı alanında Danıştay tarafından yerine getirilir. Bir yüksek mahkemenin, kendini oluşturan dairelerin kararları arasındaki farklı uygulamalar, "İçtihadı birleştirme kararı" yolu ile giderilir. Danıştay, Yargıtay, Askeri Yargıtay, Askeri Yüksek İdare Mahkemesi, Sayıştay gibi, yargı yerleri içtihadı birleştirme kararları alırlar. İçtihadı birleştirme kararları, içtihatla herhangi bir değişiklik olana kadar, uyulması zorunlu bir kaynak niteliğindedir.²

Söz konusu içtihadı birleştirme kararlarından Danıştay ve Yargıtayca verilenler, doğrudan Türk Vergi Hukuku ile ilgili olabildiğinden, aşağıda bu kararların kaynak niteliği üzerinde durulacaktır.

1. Danıştay İçtihadı Birleştirme Kararları

Danıştay Kanunu’nun 39.maddesine göre, Danıştay İçtihatları Birleştirme Kurulu, dava dairelerinin veya idari ve vergi dava daireleri kurullarının kendi kararları veya ayrı ayrı verdikleri kararlar arasında aykırılık veya uyumsuzluk görüldüğü veyahut birleştirilmiş içtihatların değiştirilmesi gerekli görüldüğü takdirde, Danıştay Başkanının havalesi üzerine, Başsavcının düşüncesi alındık-

tan sonra işi inceler ve lüzumlu görürse, içtihadın birleştirilmesi veya değiştirilmesi hakkında karar verir.

İçtihatların birleştirilmesi veya birleştirilmiş içtihatların değiştirilmesi, Danıştay başkanı, konu ile ilgili daireler, idari ve vergi dava daireleri kurulları veya Başsavcı tarafından istenebilir. Aykırı kararlarla ilgili kişiler, içtihatların birleştirilmesi için Danıştay Başkanlığına başvurabilirler. Kurulun, içtihatların birleştirilmesi veya değiştirilmesi hakkındaki kararları, gönderildikleri tarihten itibaren bir ay içerisinde Resmi Gazete’de yayımlanır. (Danıştay Kanunu mad. 40)

Danıştay Kanunu’nun 40.maddesine göre, Danıştay tarafından verilen içtihadı birleştirme kararlarına Danıştay daire ve kurulları ile idari mahkemeler ve idare uymak zorundadır. Dolayısıyla da, vergi uygulamalarına ilişkin Danıştayın önüne gelen uyuşmazlıklarda verilen içtihadı birleştirme kararlarına, sadece yargı organları değil vergi idaresi de uymak zorunda olduğundan, söz konusu kararlar Türk Vergi Hukuku’nun "bağlayıcı" kaynakları arasında yer almaktadır.

2. Yargıtay İçtihadı Birleştirme Kararları

Bilindiği üzere, 213 sayılı Vergi Usul Kanunu’nda hapis cezasını gerektiren haller belirtilmiştir. Dolayısıyla da, Vergi Usul Kanunu’ndan kaynaklı ve hapis cezası istemli vergi uyuşmazlıkları Yargıtayın önüne gelebilmektedir. Bu manada olmak üzere, Yargıtayın vereceği ve özellikle de içtihadı birleştirme kararlarının bağlayıcı olup olmama durumu, Türk Vergi Hukukunun kaynakları açısından önem arz etmektedir.

Yargıtay Kanunu’nun 45.maddesine göre, Yargıtayca verilen İçtihadı Birleştirme Kararları, benzer hukuki konularda Yargıtay Genel Kurullarını, dairelerini ve adliye mahkemelerini bağlar. Görüldüğü üzere, Danıştay İçtihadı Birleştirme Kararlarının aksine, Yargıtay İçtihadı Birleştirme Kararlarının vergi idaresi üzerinde bağlayıcı etkisi bulunmamaktadır. Bununla birlikte, vergi idaresi Yargıtay İçtihadı Birleştirme Kararları doğrultusunda da hareket edebilir. Bu yönüyle bakıldı-

ğında, Yargıtay İçtihadı Birleştirme Kararlarının Türk Vergi Hukuku açısından bağlayıcı kaynak niteliği bulunmamakta, bunun yerine, yardımcı kaynak niteliğinin olduğu sonucuna varılmaktadır. Ancak, söz konusu kararların Yargıtay Genel Kurullarını, dairelerini ve adliye mahkemelerini bağlaması göz önünde bulundurulduğunda da kendilerini Vergi Hukukunun zorunlu kaynakları arasında saymak gerekmektedir. Kaldı ki, Yargıtay İçtihadı Birleştirme Kararlarına uymayan vergi idaresinin, aksi yöndeki uygulamalarına karşı adli yargıda dava açıldığı takdirde Yargıtay Kanunu’nun 45.maddesi gereğince adliye mahkemeleri Yargıtay İçtihadı Birleştirme Kararlarına uymak zorunda olduğundan, söz konusu içtihadı birleştirme kararları dolaylı yoldan da olsa vergi idaresini bağlamış olacağından, bu kararları Türk Vergi Hukuku’nun zorunlu (bağlayıcı) kaynakları arasında kabul etmek gerekmektedir.

Bununla birlikte, Danıştay İçtihadı Birleştirme Kararlarına vergi idaresinin uymaması bir hukuksuzluk teşkil ederken; Yargıtay İçtihadı Birleştirme Kararlarına uymayan vergi idaresinin bu tutumunun hukuksuzluk oluşturmayacağı, yukarıda anlatılanlardan çıkartılacak bir diğer sonuçtur. Çünkü, Yargıtay Kanunu’nun ilgili maddesi (45. madde) gereğince, idare ve dolayısıyla da vergi idaresi benzer hukuki konularda Yargıtay İçtihadı Birleştirme Kararlarına uymak zorunda değildir. Bu durumda, söz konusu kararlara uymaması bir hukuksuzluk teşkil etmeyecektir.

Netice itibarıyla, her iki yüksek mahkeme de vergi uyuşmazlıkları ile ilgili davalara bakabildiklerine göre, bunlardan biri tarafından verilen içtihadı birleştirme kararlarına idarenin uymak zorunda olması; buna karşılık bir diğerinin içtihadı birleştirme kararlarına idarenin uymak zorunda olmaması, kanımızca çelişkili bir durum teşkil etmektedir. Kaldı ki, dolaylı yoldan (vergi idaresi aleyhine dava açmak suretiyle) da olsa Yargıtay İçtihadı Birleştirme Kararlarına idare de uymak zorunda kalabilmektedir. Dolayısıyla da, gereksiz işlem ve zaman kaybını (dava açmak zorunda kalınması) önlemek amacıyla, Yargıtay

Kanunu'nun 45.maddesinin, Yargıtay İçtihadı Birleştirme Kararlarına uyma zorunluluğunun idareyi de kapsayacak şekilde genişletilmesi gerektiği kanaatindeyiz.

Yargıtay İçtihadı Birleştirme Kararlarının niteliğini açıkça belirten özeti, kararın verilmesini izleyen en kısa zamanda Adalet Bakanlığına bildirilir. Adalet Bakanlığı bütün adliye mahkemelelerine ve Cumhuriyet savcılıklarına bu kararları gecikmeksizin duyurur. (Yargıtay Kanunu mad. 45)

C. Diğer Yargı Kararları

Diğer yargı kararları olarak nitelendirdiğimiz ve Anayasa mahkemesi kararları ile içtihadı birleştirme kararları dışında kalan yargı kararları (Danıştay ve Yargıtayın daire kararları ile kurul kararları, adli ve idari alt derece mahkeme kararları), hukuken ne kendisini ve ne de başka bir mahkemeyi bağlamaz.

Yargıcın işlevi, bilimsel bir yapıt meydana getirmek değil, usulüne uygun biçimde önüne getirilmiş belli somut uyuşmazlıklara hukuka uygun biçimde tek tek son vermektir. Bu bakımdan, bir "uygulama ürünü" olan mahkeme kararının, başka bir uygulamada "hukuk kaynağı" rolü oynaması, kural olarak, söz konusu olmaz. Bununla birlikte, kanun hükümlerinin yorumlanması, kanunla çözümsüz bırakılmış bazı sorunların belli çözümlere bağlanması, kurallar arasındaki bağlantıların saptanması gibi faaliyetler dolayısıyla, "uygulama ürünü" olan yargı kararları da, benzer sorunların çözümünde yardımcı kaynak olarak kullanılabilir.³

Bu manada olmak üzere, örneğin, bir vergi mahkemesi tarafından verilen karar, sadece bu kararla ilgili olaya münhasır olmak üzere tarafları ve dolayısıyla da vergi idaresini bağlar; vergi ile ilgili başka ya da benzer uyuşmazlıklarda ne aynı mahkemeyi, ne diğer mahkemeleri ve ne de vergi idaresini bağlamayacaktır.

Maliye Bakanlığının bir mükellef hakkında bir daire ya da dava daireleri kurulu kararı çıktı diye benzer durumdaki herkese aynı yönde bir

uygulama yapması zorunluluğu yoktur. Yargı kuruluşları da farklı kişiler için benzer konularda farklı kararlar alabilirler. Ancak bu durum uygulamada davaların artmasına ve gereksiz zaman ve maddi kayıplara yol açmaktadır. Yargı kuruluşları uyuşmazlık hallerinde kanunların yorumunu yapmaktadırlar. Uygulamada birlik sağlama bakımından yasal bir zorunluluk olmasa bile yönetimin uygulamasını olabildiğince bu kararlar doğrultusunda yapmasında yarar vardır. Nitekim Maliye Bakanlığı bazı hallerde "müstekar içtihat" denilen Danıştay daire ve kurullarının yerleşmiş kararlarına uyararak bu yönde yayımladığı genel tebliğlerle ya da iç genelgelerle uygulamasını yönlendirmektedir.⁴

Bu bağlamda olmak üzere, "Diğer Yargı Kararları" olarak nitelendirdiğimiz Danıştay ve Yargıtayın daire kararları ile kurul kararlarını (İçtihatları Birleştirme Kurulu Kararları hariç), adli ve idari alt derece mahkeme kararlarını, benzer uyuşmazlıklarda gerek yargıyı ve gerekse de idareyi bağlamaması nedeniyle Türk Vergi Hukuku'nun yardımcı kaynakları arasında saymak gerekmektedir.

IV. SONUÇ

Türk Vergi Hukuku'nun kaynaklarından olan yargı kararlarının bir kısmı bağlayıcı bir kısmı da yardımcı nitelikte bulunmaktadır.

Kaynak teşkil eden söz konusu yargı kararlarından Anayasa Mahkemesi kararları, Anayasanın 153.maddesi uyarınca kesin olup yasama, yürütme ve yargı organları ile idare makamlarını, gerçek ve tüzel kişileri bağlamaktadır. Dolayısıyla da, vergi uyuşmazlıklarında Anayasa Mahkemesinin vereceği kararların kesin olması, yasama, yürütme ve yargı organları ile vergi idaresini bağlayacak olması, bu kararları Türk Vergi Hukuku'nun "bağlayıcı" kaynaklarından biri haline getirmektedir.

Bir başka kaynak olan içtihadı birleştirme kararlarından Danıştayca verilenler, Danıştay Kanunu'nun 40.maddesi gereğince, Danıştay daire ve kurulları ile idare mahkemelerini ve idare

reyi bağladığından, Türk Vergi Hukuku'nun "bağlayıcı" kaynakları arasında yer almaktadır. Yargıtayca verilen içtihadı birleştirme kararları ise Yargıtay Kanunu'nun 45.maddesi gereğince, benzer hukuki konularda Yargıtay Genel Kurullarını, dairelerini ve adliye mahkemelerini bağladığından, söz konusu kararlar yasal olarak idareyi bağlamamaktadır. Ancak, Yargıtay Genel Kurulları, daireleri ve adliye mahkemeleri vergi uyuşmazlıkları ile ilgili konularda Yargıtay içtihatlarına göre karar vermek zorunda olduklarından, Yargıtay içtihatları dolaylı da olsa vergi idaresini bağlamaktadır. Bu yönüyle bakıldığında da Yargıtay içtihatlarını Türk Vergi Hukuku'nun bağlayıcı kaynakları arasında kabul etmek gerekmektedir.

Bununla birlikte, Danıştay İçtihadı Birleştirme Kararlarına uymayan idarenin bu tutumu bir hukuksuzluk teşkil ederken; Yargıtay İçtihadı Birleştirme Kararlarına uymayan idarenin bu tutumu bir hukuksuzluk teşkil etmemektedir. Oysa ki, daha önce de belirtildiği üzere Yargıtay içtihatları dolaylı yoldan (vergi idaresi aleyhine dava açılması) da olsa idareyi bağlamış olacağından, Türk Vergi Hukuku'nun zorunlu (bağlayıcı) kaynaklarından biri olmaktadır. Netice itibarıyla, her iki yüksek mahkeme içtihatlarına da uymak zorunda olan idarenin, Danıştay içtihatlarına uymaması bir hukuksuzluk oluştururken, Yargıtay içtihatlarına uymamasının bir hukuksuzluk teşkil etmemesi, kanımızca bir çelişki arz etmektedir. Bu nedenle de, gereksiz işlem ve zaman kaybını (dava açmak zorunda kalınması) önlemek amacıyla, Yargıtay Kanunu'nun 45.maddesinin,

Yargıtay içtihadı birleştirme kararlarına uyma zorunluluğunun idareyi de kapsayacak şekilde genişletilmesi gerektiği kanaatindeyiz.

Danıştay ve Yargıtayın daire kararları ile kurul kararları (İçtihadı Birleştirme Kurulu Kararları hariç), adli ve idari alt derece mahkeme kararları, hukuken ne kendisini ne de başka bir mahkemeyi bağlamadığı için, diğer yargı kararları olarak nitelendirdiğimiz bu kararları Türk Vergi Hukuku'nun yardımcı kaynakları arasında saymak gerekmektedir.

NOTLAR

- 1 Sadık KIRBAŞ "Vergi Hukuku" Sayfa:47, Siyasal Kitabevi, Ankara-1996
- 2 Şeref GÖZÜBÜYÜK, "Hukuka Giriş ve Hukukun Temel Kavramları", Sayfa: 46, 7. Bası, Ankara-1991
- 3 Rona AYBAY – Aydın AYBAY "Hukuka Giriş", Aybay Yayınları, Sayfa:64, Ekim 1991.
- 4 Sadık KIRBAŞ, Vergi Hukuku, Sayfa:49, Siyasal Kitabevi, Ankara-1996

YARARLANILAN KAYNAKLAR

- Anayasa
- Danıştay Kanunu
- Yargıtay Kanunu
- Sadık KIRBAŞ ,Vergi Hukuk, Siyasal Kitabevi, Ankara-1996
- Şeref GÖZÜBÜYÜK, Hukuka Giriş ve Hukukun Temel Kavramları, 7. Bası, Ankara-1991
- Rona AYBAY – Aydın AYBAY, Hukuka Giriş, Aybay Yayınları, Sayfa:64, Ekim 1991.